meie jures seäl koias kui agga meie mollemad ollime seäl koias. Ja sellesinnatse naese poeg furri ôse ärra, et ta tedda olli ärramagganud. Ja ta tousis keſk ôõd ülles ja wõttis mo poia mo kõrwast ärra, kui so ümmardaja maggas ja panni tedda omma sülle, ja omma surnud poia panni ta minno sülle. Kui ma homiko üllestousin omma poia immetama, wata, siis olli ta surnud, ja ma tunnistasin homiko tedda, ja wata se ep olnud mitte mo poeg, mis ma ilmale tonud. Ja teine naene ütles: Ei mitte, minno poeg ellab, ja sinno poeg on surnud; agga teine ütles: Ei mitte nenda, so poeg on surnud, ja mo poeg ellab; Ja nenda räkisid ja waidlesid nemmad tük aega kunninga ette. Mis kohhut piddi nüüd moistetama? Sure kannatussega olli kunningas neid kuulnud agga ta ei saand kummastki tõssist märki, kelle pool õigus ja

ja tõdde piddi ollema. Tunnistus mehhi ei olnud, sest nemmad ollid üksipäinis ühhes koias ellanud. Ôsel olli keik sündinud, peälegi kui teine magganud, kuida ta siis teädis, mis teine ôsel teggi. Lasteſt ei woind ka märki sada, sesi need ollid mollemad pea ühheiggased ja üksi ei olnud neid enne nähnud, kui agga need kaks rüdlejad naesed. Sepärrast arwas kunningas ommas meles ärra, ei üksi muido, kui nende naeste omma südda woib siin tõt üllestunnistada, ja siis ütles ta neile: Teine ütleb: sesinnane on mo poeg, ja so poeg on surnud; ja teine ütleb: Ei mitte nenda, so poeg on surnud, ja mo poeg on ellus. Toge mulle üks mokk, ja se todi kunninga ette. Siis ütles ta: Raiuge poleks se laps, mis ellus, ja andge teine pool ühhele ja teine pool teisele. Ei olnud kunninga meel mitte, sedda sütuma last ärratappa, waid et

ta